

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/278/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5316209932
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5316209932.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a Mgr. Anny Mihálikovej v právnom spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, zastúpený splnomocneným zástupcom TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Pajštúnska č. 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: N. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. Q., o zaplatenie sumy 4.703,84 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 16Csp/106/2016-154 zo dňa 07. septembra 2018, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Čadca rozsudkom č. k. 16Csp/106/2016-154 zo dňa 07.09.2018 žalobný návrh v časti o zaplatenie 4.703,84 eur s príslušenstvom zamietol (výrok I.). Žalovanému voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

Rozhodnutie odôvodnil, že žalobca sa voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 5.778,50 eur s prísl. Pri rozhodnutí súd vychádzal z ust. § 290 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 54 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a/, b/ zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene zákona o obchodnej inšpekcii (ďalej len „zák. č. 258/2001 Z. z.“) v čase platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, t. j. ku dňu 12.10.2009, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 3 písm. d/, e/, f/, g/, h/, j/ zák. č. 258/2001 Z. z. V danom prípade sa jedná o tzv. spotrebiteľský spor. Predmetom konania je poskytnutie spotrebiteľského úveru právnym predchodcom žalobcu žalovanému. S poukazom na ust. § 4 ods. 1, 2 zák. č. 258/2001 Z. z. súd preskúmal, či zmluva, od ktorej žalobca odvodzuje svoj nárok spĺňa zákonom predpísané náležitosti. Z obsahu zmluvy vyplýva, že právny predchodca žalobcu v nej uviedol výšku splátky v sume 78,61 eur, v ktorej sume sú zahrnuté splátky istiny úrokov, úrokov z omeškania, poplatkov, nákladov banky spojených s úverom. Po oboznámení sa s uvedenou zmluvou súd dospel k záveru, že táto neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ako je to upravené v § 4 ods. 2 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z. z., čo má podľa § 3 zák. č. 258/2001 Z. z. za následok právny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti tohto spotrebiteľského úveru, a to od počiatku (od uzatvorenia zmluvy).

Vzhľadom na ust. § 220 ods. 3 C. s. p. ako aj čl. 2 ods. 2 C. s. p., keďže sa vo vzťahu k tomuto dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru súd odkláňal od (novo)ustálenej rozhodovacej praxe založenej v súčasnosti (minimálne) uznesením NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 z 22.02.2018, ktoré uznesenie zjavne reagovalo na legislatívnu úpravu zák. č. 129/2010 Z. z. účinnú od 01.05.2018, ktorá úprava zase súvisela s rozsudkom Súdneho dvora EÚ z 09.11.2016, vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Klára Bíróová a v zmysle ktorého uznesenia Najvyššieho súdu SR eurokonformným

výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 19/2010 Z. z. (správne zák. č. 129/2010 Z. z. - poznámka odvolacieho súdu), ktorý je v danom prípade potrebný, je podľa Najvyššieho súdu SR správny len taký záver, že v zmluvách uzatváraných podľa zák. č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne na istinu, úrok a poplatky), a v ktorom sa tiež uvádza, že pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť iba k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa, a ktoré uznesenie Najvyššieho súdu SR bolo v rozpore s dovtedajšou ustálenou súdnou praxou okresných a krajských súdov, bol súd, aby neporušil vyššie uvedené ustanovenia C. s. p. povinný dôkladne odôvodniť tento odklon (novo)ustálenej súdnej praxe tejto súdnej autority v Slovenskej republike. V tejto súvislosti sa súd (v ďalej uvedenom rozsahu) stotožnil s názorom právnej vedy vysloveným v článku: „Právna analýza uznesenia Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3Cdo 146/2017, autor Anton Pavúk na webovej stránke V.F.J., ktorého obsah týmto preberá do odôvodnenia svojho rozhodnutia a osvojuje si ho ako svoje vlastné odôvodnenie odklonu od Najvyšším súdom SR (novo)ustálenej súdnej praxe. obsah uviedol v bode 23. odôvodnenia rozhodnutia. Zároveň súd poukázal aj na súčasnú rozhodovaciu činnosť súdov, napr. rozsudok Krajského súdu Žilina č. k. 5Co 105/2018-94 zo dňa 26.07.2018, rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 9Co 300/2017 zo dňa 29.05.2018 a sp. zn. 23Co 288/2017 zo dňa 23.04.2018. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyvodil súd právny záver, že žaloba bola podaná dôvodne len sčasti. Medzi predchodcom žalobcu a žalovaným došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Napriek tejto skutočnosti bolo potrebné posúdiť zmluvu podľa príslušných ustanovení zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pretože sa jednalo o poskytnutie úveru, kde predchodca žalobcu ako veriteľ vystupoval ako právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, teda fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania. V tejto súvislosti považoval za potrebné zdôrazniť, že hoci má zmluva o spotrebiteľskom úvere charakter absolútneho obchodu, neprestáva byť zmluvou spotrebiteľskou. Pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré predstavujú širší pojem má z hľadiska aplikovateľnosti absolútnu prednosť Občiansky zákonník, keďže aplikácia Obchodného zákonníka prichádza do úvahy až po uplatnení spotrebiteľského práva. Inými slovami musí z hľadiska poradia aplikovateľnosti v prípade spotrebiteľských zmlúv Obchodný zákonník celkom alebo sčasti ustúpiť nutnej prioritnej aplikácii spotrebiteľského práva v širšom zmysle, tzn. aplikácii Občianskeho zákonníka. Normy obchodného práva sú totiž v prípade spotrebiteľských zmlúv použiteľnými len vtedy, ak neodporujú úprave, ktorá tu má z povahy veci prednosť, teda úprave spotrebiteľských vzťahov v Občianskom zákonníku a predpisoch vydaných na jeho vykonanie. Právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 4.920 eur na úhradu záväzkov špecifikovaných v zmluve. Žalovaný sa zaviazal splácať v pravidelných 120 mesačných splátkach v sume po 78,61 eur splatných vždy do 20. dňa v kalendárnom mesiaci s konečnou splatnosťou do 20.09.2019. Nakoľko uvedená zmluva obsahuje len údaj o počte splátok, 120, a výške splátok 78,61 eur, z uvedeného nie je zrejmé, aká časť splátky je určená na splátku istiny, aká časť na splátku úroku, prípadne aká časť pripadá na splátku poplatkov, nákladov banky spojených s úverom. Z uzatvorenej zmluvy nevyplýva výška jednotlivých splátok. Výslovne je v nej uvedené, že táto splátka zahŕňa istinu, úroky, úroky z omeškania, poplatky, náklady banky spojené s úverom. Avšak nie je z nej zrejmé, akú časť týchto nárokov jednotlivá splátka obsahuje, pričom pre určenie práv a povinností zmluvných strán z uzatvorenej zmluvy je nevyhnutné vedieť, koľko dlžník v jednotlivých splátkach plní na istinu, osobitne na úrok a osobitne na poplatky. Právny predchodca žalobcu jednotlivé splátky nerozšpecifikoval a ani z ostatných ustanovení, ktoré sú súčasťou zmluvy nevyplýva spôsob splácania úrokov a poplatkov. Súd mal v predmetnej sporovej veci preukázané, že žalovanému bol na základe zmluvy poskytnutý úver vo výške 4.920 eur, ktorý je (s poukazom na ust. § 4 ods. 2 písm. i/, § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z. z.) z dôvodov uvádzaných v bode 20. až 26. tohto rozsudku bezúročný a bez poplatkov. Z vyjadrenia žalobcu vyplýva, že žalovaný zaplatil ku dňu pojednávania celkom 3.845,34 eur. Uložil preto žalovanému (v poradí prvým rozsudkom) povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.074,66 eur vrátane úroku z omeškania z tejto sumy, ktorá predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom a sumou žalovaným zaplatenou, vzhľadom k tomu, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, vo zvyšku súd žalobný návrh ako nedôvodný zamietol. Nakoľko s poukazom na body 20. až 26. rozsudku súd vyhodnotil spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkov žalobcovi suma 4.703,84 eur neprináleží a nebola žalobcovi priznaná.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 C. s. p. V tomto konaní mal žalovaný čistý úspech v porovnaní so žalobcom (uplatnená suma 5.778,50 eur, priznaná žalobcovi 1.074,66 eur) vo výške 62,82 % ako rozdiel medzi úspechom žalovaného (81,41 %) a neúspechom (18,59 %).

Žalovanému však v súvislosti s týmto konaním žiadne trovy nevznikli, preto mu ich náhrada nebola zo strany súdu priznaná.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu, ktorý navrhol rozsudok okresného súdu zmeniť tak, že vyhovie jeho žalobe. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

Dôvodom podania odvolania žalobcu bolo, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zastával názor, že cieľom ust. § 4 zák. č. 258/2001 Z. z. je poskytnutie dostatočného množstva informácií spotrebiteľovi v rámci uzatváraných zmluvných vzťahov s dodávateľom, týkajúcich sa podmienok úveru, nákladov a záväzkov, ktoré z neho vyplývajú. Medzi podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí okrem iného aj uvedenie výšky, počtu a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, aby bol spotrebiteľ zrozumiteľne informovaný o termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Prihliadnuc k obsahu zmluvy bol žalobca názoru, že uvedená zmluva spĺňa všetky náležitosti uvádzané v ust. § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z. z. Spotrebiteľ bol v zmysle požiadavky zák. č. 258/2001 Z. z. zrozumiteľne informovaný o tom, kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo zmluvy. Podľa žalobcu z dikcie § 4 ods. 2 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z. z. nevyplýva rozpis splátky úveru na jednotlivé dielčie splátky istiny, úrokov a poplatkov a preto súd svojim rozhodnutím neprimerane prísno sankcionuje veriteľa za situácie, kedy zmluva spĺňa náležitosti vyžadované zákonom. Z uvedených dôvodov sa nestotožnil so súdnym výkladom uvedeného ustanovenia, v zmysle ktorého je náležitosť uvedená v § 4 ods. 2 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z. z. splnená len v prípade, ak by súčasťou zmluvy bola amortizačná tabuľka s presným rozpisom, aká časť splátky pripadá na istinu, aká na úroky a aká na poplatky. Takýto výklad § 4 ods. 2 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z. z. z tohto ustanovenia podľa názoru žalobcu nevyplýva a navyše je takýto výklad aj v rozpore so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej aj „Smernica“), ktorá bola transponovaná do nášho právneho poriadku práve zák. č. 258/2001 Z. z. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Žalobca podporne poukázal aj na to, že v obdobnej veci rozhodoval Súdny dvor Európskej únie, ktorý vo svojom rozhodnutí z 09.01.2016 vo veci C-42/15 v súvislosti s uvedením výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviedol, že vzhľadom na jasné znenie ustanovení Smernice je potrebné konštatovať, že Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere výpis vo forme amortizačnej tabuľky a nie je ani nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa s odkazom na konkrétny dátum, resp. spresnenie, aká časť splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozhodnutí z 09.11.2016 vo veci C-42/15 ďalej judikoval, že porušenie povinnosti veriteľa môže byť podľa vnútroštátnej právnej úpravy sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky avšak takáto sankcia je primeraná len pri takom porušení povinností veriteľa, ktoré môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, t. j. napr. neuvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov, počtu a frekvencie splátok ako aj neuvedenie prípadnej existencie notárskych poplatkov, požadovaných záruk a poistenia. Za primerané by sa však nemalo považovať, ak pre neuvedenie niektorých náležitostí, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, sa bude v súlade s vnútroštátnou úpravou uplatňovať sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, čo bude vyvolávať voči veriteľovi závažné následky. Žalobca v tejto súvislosti poukázal aj na skutočnosť, že v obdobnej veci rozhodoval Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 3Cdo 146/2017 z 22.02.2018.

Vzhľadom k vyššie uvedenému mal za to, že posudzovaná zmluva obsahovala všetky náležitosti vyžadované zák. č. 128/2001 Z. z. a poskytnutý úver preto nie je možné posudzovať ako bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie preto podľa jeho názoru vec nesprávne právne posúdil, ak uzavrel, že splnenie náležitostí uvedenia výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere je podmienené tým, aby bolo zo zmluvy zrejmé, aká konkrétna časť splátky pripadá na istinu, aká na úrok, aká na poplatky. Takýto súdny výklad uvedeného ustanovenia je prekonaný aktuálnou rozhodovacou praxou Súdneho dvora Európskej únie a Najvyššieho súdu SR.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným

prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

5. Predmetom konania je nárok žalobcu zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 12.10.2009 uzatvorenej medzi právnym predchodcom súčasného žalobcu a žalovaným. Na základe tejto zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 4.920 eur, pri type a výške úrokovej sadzby: fixná do splatnosti, 14,10 % p.a. v deň uzatvorenia úverovej zmluvy, s výškou mesačnej splátky 78,61 eur, pri počte splátok 120, so splatnosťou prvej splátky od 20.10.2009, určením konečnej splatnosti úveru dňa 20.09.2019, ročná percentuálna miera nákladov bola uvedená vo výške 16,83 %, celkové náklady spojené s úverom vo výške 4.633,77 eur.

6. Rozsudkom v prvom poradí č. k. 16Csp/106/2016-112 zo dňa 10.11.2017 súd žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 1.074,66 eur s 8,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.074,66 eur od 24.10.2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšku súd návrh zamietol (výrok II.). Žalovanému voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznal (výrok III.). Súd s poukazom na ust. § 4 ods. 2 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z. z. konštatoval, že zo zmluvy o splátkovom úvere uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným nie je zrejmé, aká časť splátky je určená na splátku istiny, aká časť na splátku úroku, prípadne aká časť pripadá na splátku poplatkov, eventuálne nákladov banky spojených s úverom. S prihliadnutím na ust. § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z. z. považoval súd poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Ak v konaní bolo nesporné, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 4.920 eur a na tento úver zaplatil 3.845,36 eur, súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.074,66 eur s príslušným úrokom z omeškania a vo zvyšku žalobcu zamietol. V dôsledku odvolania žalobcu Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 8Co/65/2018-141 zo dňa 28.03.2018 rozsudok okresného súdu vo výrokoch II. a III. zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozsudok okresného súdu vo výroku I. zostal nedotknutý.

7. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu žalobcu o zaplatenie sumy 4.703,84 eur s prísl. zamietol konštatujúc, že v danom prípade sa jedná o tzv. spotrebiteľský spor. Predmetom konania je poskytnutie spotrebiteľského úveru právnym predchodcom žalobcu žalovanému. S poukazom na ust. § 4 ods. 1, 2 zák. č. 258/2001 Z. z. preskúmal, či zmluva, od ktorej žalobca odvodzuje svoj nárok spĺňa zákonom predpísané náležitosti. Z obsahu zmluvy vyplýva, že právny predchodca žalobcu v nej uviedol výšku splátky v sume 78,61 eur, v ktorej sume sú zahrnuté splátky istiny úrokov, úrokov z omeškania, poplatkov, nákladov banky spojených s úverom. Po oboznámení sa s uvedenou zmluvou súd dospel k záveru, že táto neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ako je to upravené v § 4 ods. 2 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z. z., čo má podľa § 3 zák. č. 258/2001 Z. z. za následok právny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti tohto spotrebiteľského úveru, a to od počiatku (od uzatvorenia zmluvy).

8. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie po predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolacím súdom zistil skutkový stav v rozsahu zodpovedajúcom vykonanému dokazovaniu, na jeho podklade dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávanej veci aj správne právne posúdil. V novom rozhodnutí uviedol presvedčivé právne úvahy vo vzťahu k aplikácii § 4 ods. 2 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z. z. a to i s poukazom na rozhodnutie najvyššej súdnej autority - uznesenie NS SR zo dňa 22.02.2018 sp. zn. 3Cdo 146/2017.

9. Žalobca v odvolaní mal za to, že posudzovaná zmluva obsahovala všetky náležitosti vyžadované zák. č. 128/2001 Z. z. a poskytnutý úver preto nie je možné posudzovať ako bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie preto podľa jeho názoru vec nesprávne právne posúdil, ak uzavrel, že splnenie náležitostí uvedenia výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere je podmienené tým, aby bolo zo zmluvy zrejmé, aká konkrétna časť splátky pripadá na istinu, aká na úrok, aká na poplatky. Takýto súdny výklad uvedeného ustanovenia je prekonaný aktuálnou rozhodovacou praxou Súdneho dvora Európskej únie a Najvyššieho súdu SR.

10. V súvislosti s odvolaním žalobcu odvolací súd v prvom rade poukazuje na to, že Súdny dvor EU v rozhodnutí č. C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s., proti Kláre Bíróovej, podal výklad smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú. v. EÚ L 133, 2008, s. 66). Vo svetle uvedeného rozhodnutia

následne Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22. februára 2018 (obdobne tiež uznesenie sp. zn. 3Cdo 56/2018 zo dňa 17. apríla 2018, 4Cdo 211/2017 zo dňa 23. apríla 2018 či 4Cdo 65/2018 zo dňa 26.09.2018) konštatoval, že ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. je potrebné eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky.

11. V prejednávanej spore však bola zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená dňa 12.10.2009, pričom jej náležitosti sa spravovali zák. č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom k danému dňu, ktorým zákonom sa prebrala Smernica Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru (Ú. v. ES L 42, 12.2.1987) v znení smernice Rady 90/88/EHS z 22. februára 1990 (Ú. v. ES L 61, 10.3.1990) a smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/7/ES zo 16. februára 1998 (Ú. v. ES L 101, 1.4.1998) a vo svetle tejto smernice je potrebné daný zákon v prípade pochybností vykladať. Smernica Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 v čl. 4 pre úverovú zmluvu predpisovala písomnú formu a pokiaľ ide o obsahové náležitosti, vyžadovala vyjadrenie ročnej percentuálnej miery poplatkov a vyjadrenie podmienok, za ktorých môže byť ročná percentuálna miera poplatkov pozmenená. V prípadoch, kde nie je možné stanoviť ročnú percentuálnu mieru poplatkov, vyžadovala zabezpečenie spotrebiteľa zodpovedajúcimi informáciami (obsahujúcimi prinajmenšom podklady uvedené v druhej zarážke čl. 6 ods. 1) v písomnej zmluve. Smernica v predmetnom článku ďalej konštatovala, že písomná zmluva okrem toho obsahuje ďalšie podstatné údaje kontraktu s tým, že zoznam údajov, ktorých začlenenie do písomnej zmluvy ako podstatných môžu členské štáty požadovať sú pre ilustráciu uvedené v prílohe smernice. Jedným z týchto údajov boli údaje o splácaní, ktoré neboli v Smernici bližšie špecifikované. Smernica v čl. 15 zároveň obsahuje vyhlásenie, že nezamedzuje členským štátom, aby udržiavali a prijímali prísnejšie ustanovenia k ochrane spotrebiteľov konzistentné s ich záväzkami, ktoré vyplývajú zo zmluvy. Smernicou Rady 90/88/EHS z 22.02.1990, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 87/102/EHS bol doplnený čl. 4 ods. 2 Smernice, ktorý v úverovej zmluve požadoval, mimo iného, aj uvedenie „údajov o výške počte a frekvencii alebo dátumoch platieb, ktoré musí spotrebiteľ zrealizovať s cieľom splácania úveru, ako aj úrokových platieb a iných poplatkov; podľa možnosti sa uvedie aj celková čiastka týchto platieb“.

12. Vychádzajúc z uvedeného je odvolací súd názoru, že pokiaľ ide o aplikáciu zákona č. 258/2001 Z. z. a výklad ust. § 4 ods. 2 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z. z., nie je s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora EU č. C-42/15 daný dôvod pre odklon od doterajšieho výkladu citovaného ustanovenia, v zmysle ktorého primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva zodpovedá taký výklad ust. § 4 ods. 2 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z. z., ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výšku“, „počet“ a „termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k poplatkom. Takémuto výkladu podľa názoru odvolacieho súdu nebráni ani znenie v tom čase účinnej smernice 87/102/EHS v znení neskorších zmien, ktorá okrem údajov o výške, počte a frekvencii alebo dátumoch platieb, ktoré musí spotrebiteľ zrealizovať s cieľom splácania úveru, ako aj úrokových platieb a iných poplatkov, požadovala podľa možnosti aj uvedenie „celkovej čiastky“ týchto platieb, pričom umožňovala členským štátom udržiavať a prijímať i prísnejšie ustanovenia k ochrane spotrebiteľov konzistentné s ich záväzkami. Odvolací súd v tomto smere poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo 128/2016 zo dňa 29.11.2017, v ktorom najvyšší súd „odobril“ obdobný záver súdov nižšej inštancie, pokiaľ ide o výklad ust. § 4 ods. 2 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z. z.

13. Na základe vyššie uvedených záverov a skutočností sa odvolací súd, vzhľadom na absenciu akýchkoľvek ďalších odvolacích námietok žalobcu, stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby žalobcu v časti 4.703,84 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 4.703,84 eur od 24.10.2015 do zaplatenia (potom čo o zvyšnej časti žaloby bolo právoplatne rozhodnuté predchádzajúcim rozsudkom okresného súdu č. k. 16Csp/106/2016-112 zo dňa 10.11.2017), a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil a to vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalovaný a to v celom rozsahu, preto mu voči žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko však

žalovanému v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trov nevznikli, odvolací súd, vychádzajúc zo zásady hospodárnosti konania, žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (v dôsledku čoho nie je následne potrebné rozhodovať o výške trov odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 C. s. p., ktorá v danom prípade predstavuje 0,- eur).

15. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).